Opłacono gotówką.

Nr. 31. 1934.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 4. sierpnia 1934 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Wojewoda Śląski
Nr. K. W. 17/57
Przedmiot: Naczelna Dyrekcja
Kopalń Katowice, wniosek
o nadanie prawa wodnego.

OBWIESZCZENIE.

Naczelna Dyrekcja Kopalń firm Górnośląskie Zjednoczone Huty Królewska i Laura Spółka Akcyjna Górniczo-Hutnicza i Katowicka Spółka Akcyjna dla Górnictwa i Hutnictwa w Katowicach wniosła prośbę o udzielenie jej po myśli § 46 i nast. ustawy wodnej z dnia 7/IV. 1913 r. (Zb. U. str. 53) prawa doprowadzania do rowu polnego III. rzędu (dopływu Brynicy) wody pompowanej z szybu Granicznego, znajdującego się na terenie gm. Czeladź a należącego do kopalni Richter w Siemianowicach, w ilości około 6 m^3/min.

Projekt techniczny i wyjaśnienia, dotyczące wyżej wymienionego przedsiębiorstwa będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie w Katowicach przez 2 tygodnie począwszy od poniedziałku dnia 6 sierpnia 1934 r., do poniedziałku dnia 20 sierpnia 1934 r. w godzinach urzędowych.

W zakreślonym wyżej terminie należy pisemnie w podwójnem wygotowaniu, albo protokólarnie zgłosić w wymienionym wyżej Urzędzie zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu, oraz żądanie w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań jakoteż wnosić inne podania o udzielenie pozwolenia na użytkowanie wody, przez które mogłoby ulec ograniczeniom użytkowanie, zamierzone przez wnioskodawcę, wraz z podkładkami technicznemi, przepisanemi w nr. 2 — 5 III. rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej ustawy wodnej.

Ci, którzy we wskazanym terminie nie wniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych sprzeciwów, tracą do nich prawo i będą mogli z powodu szkodliwego działania wykonywania powyższego prawa podnosić tylko pretensje przewidziane w § 82 powołanej wyżej ustawy wodnej.

Również nie będą rozpatrywane w niniejszym postępowaniu podania o udzielenie pozwolenia, wniesione po upływie powyższego terminu.

Celem ustnego rozpatrywania wniesionych w zakreślonym czasokresie zarzutów i roszczeń zostanie oznaczony w swoim czasie osobny termin.

Katowice, dnia 23. lipca 1934 r.
W imieniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej
Przewodniczący:
Dr. Grażyński
Wojewoda.

Ogłoszono:
Katowice, dnia 4 sierpnia 1934 r.
Za Starostę
L. G. 36/16 (—) Dr. Galwas

USTAWA
z dnia 16 maja 1934 roku
o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Art. 1.

W sprawie dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku mają zastosowanie na obszarze Województwa Śląskiego przepisy, zawarte w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 36, poz. 343), z uwzględnieniem zmian, wynikających z późniejszych ustaw, które na obszarze Województwa Śląskiego mają moc obowiązującą oraz z uwzględnieniem postanowień niniejszej ustawy.

Art. 2.

Wojewódzki Zakład badania żywności i przedmiotów użytku w Katowicach otrzymuje charakter i uprawnienia Państwowego Zakładu badania żywności i przedmiotów użytku i spełniać będzie na obszarze Województwa Śląskiego czynności, należące do Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 30 po dniu ogłoszenia.

Marszałek:
(—) Wolny.

(Przedruk: z Dz. Ust. Śl. z dnia 1 czerwca 1934 r. nr. 14).

USTAWA

z dnia 16 maja 1934 roku

o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu.

Art. 1.

Przepisy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu (Dz. U. R. P. nr. 35, poz. 359) mają zastosowanie na obszarze Województwa Śląskiego z tą zmianą, że w miejsce wydziału wojewódzkiego wchodzi Śląska Rada Wojewódzka oraz że na obszarze cieszyńskiej części Województwa Śląskiego do czasu wprowadzenia na tym obszarze prawnym samorządu powiatowego, przewidziane w powyższej ustawie współdziałanie wydziałów powiatowych z powiatową władzą administracji ogólnej odpada.

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
(—) Wolny.

(Przedruk: z Dz. Ust. Śl. z dnia 1 czerwca 1934 r. nr. 14).

Komunikaty.

NOWE ROZPORZĄDZENIE M. S. WEWN. O MELDUNKACH I KS. LUDNOŚCI.

W Nr. 54 Dziennika Ustaw R. P. ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 maja 1934 r. o meldunkach i księgach ludności.

Jest to jednolity tekst obowiązujących dotychczas dwóch rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych, a mianowicie: rozp. z dnia 16 października 1930 r. o meldunkach i ks. ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 658) i rozp. z dnia 12 maja 1931 r. o ewidencji ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

Tekst obu wspomnianych wyżej rozporządzeń został uzupełniony niektóremi nowemi przepisami, dotyczącemi głównie uproszczenia systemu meldunkowego. W ten sposób całość przepisów wykonawczych, dotyczących ewidencji i kontroli r. ludności, została połączona w jednym tekście rozporządzenia, przy jednoczesnem uchyleniu wymienionych wyżej rozporządzeń dotychczasowych.

Najbardziej charakterystyczną cechą zmian, wprowadzonych nowem rozporządzeniem, jest rozszerzenie kompetencji gmin w sprawach meldunkowych, naruszające do pewnego stopnia przestrzeganą dotychczas starannie zasadę jednolitości systemu meldunkowego. Jest to dążenie do możliwie najszerszego uwzględniania stosunków i warunków lokalnych, a przedewszystkiem uwzględnienia tych trudności jakie nastręcza dopełnianie obowiązków meldunkowych w wypadkach wyjątkowych. Tam np. gdzie odsetek ludności niepiśmiennej jest znaczny, albo gdzie ruch ludności wewnątrz gminy (zmiana adresów) jest nader intensywny, albo w innych wypadkach, kiedy to przestrzeganie dotychczasowych przepisów meldunkowych nastręcza gminom bądź ludności nazbyt duże trudności, — nowe rozporządzenie daje gminom możność stosowania pewnych uproszczeń.

Krok taki w kierunku pewnego liberalizmu nie nastręcza, jak się zdaje, większych obaw przed wprowadzeniem pstrokacizny meldunkowej, ponieważ obecnie rejestry mieszkańców już zostały założone i wobec tego niema poważniejszych obaw, aby mogło to wywołać nieścisłe albo błędne zapisy w tych księgach. Ponadto gwarancją przed nadmiernem nadużywaniem przez gminy wspomnianego uprawnienia jest przepis ogólny, przewidujący zatwierdzanie regulaminów gmin przez władze nadzorcze (starostwa, a w miastach — województwa).

Ogłoszenie nowego tekstu rozporządzenia bez wyszczególnienia paragrafów, które uległy zmianom, stwarza pewną, a może nawet dość poważną dla gmin trudność, albowiem do ustalenia, jakie mianowicie zmiany zostały tu wprowadzone, potrzeba porównać nowy tekst z tekstami rozporządzeń uchylonych.

Umieszczony poniżej wykaz zmian, wprowadzonych nowem rozporządzeniem, pozwoli czytelnikom zapoznać się z temi przepisami, oszczędzając tej żmudnej, a koniecznej pracy.

Tak więc zostały zmienione bądź uzupełnione następujące paragrafy rozporządzenia, o którem mowa:

1. w § 2 ust. 1 dodano wyrazy: „działających jednostkowo“,
2. w § 2 dodano trzy nowe ustępy, a mianowicie: ust. 3, 4 i 5, które są przepisami wykonawczemi do ustawy nowelizacyjnej z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 390),
3. w § 3 dodano nowy ustęp 5,
4. w § 5 zmieniono brzmienie postanowień pod lit. g) oraz h).
5. w § 11 ust. 1 dodano ostatnie zdanie od słów: „o ile w trybie § 46“... do końca,
6. w § 11 zmieniono treść ust. 7.
7. w § 11 dodano ust. 8, który jest powtórzeniem § 3, uchylonego rozporządzeniem M. S. Wewn. z dnia 12 maja 1931 r. o ewidencji r. ludności (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409),
8. w § 12 ust. 8 dodano słowa: „przewidzianych w art. 7 i 8“, przedłużając w ten sposób ter-

min przesyłania kart zgonu, urodzeń, tudzież, zawiadomień o zmianach w stanie rodzinnym z 48 godzin do 4 dni.

9. w § 13 ust. 1 dodano w nawiasie: „§ 46",

10. w § 13 ust. 6 zmieniono w ostatniem zdaniu: „§ 46 ust. 3" na: „46 ust. 2b",

11. w § 13 dodano nowy ustęp 8, który daje m. in. możność meldowania osób bezdomnych,

12. w § 13 dodano ust. 9, 10, 11 i 12, które są powtórzeniem § 4 uchylonego rozp. M. S. Wewn. z 12 maja 1931 o ewidencji r. ludn. (Dz U. R. P. Nr. 47, poz. 409),

13. w § 18 ust. 1 skreślono ostatnie zdanie dawnego tekstu,

14. § 20 ust. 2 uzupełniony przez dodanie wyrazów: „podoficerów",

15. § 20 ust. 5 zmieniono,

16. w § 22 ust. 3 dodano ostatnie zdanie od słów: „W przypadkach meldowania"... do końca,

17. w § 23 ust. 4 dodano w nawiasie: „§ 11 i § 46 ust. 2",

18. § 24 ust. 2 i 3 uchylono, natomiast dodano ustępy 2, 3 i 4 w nowem brzmieniu,

19. w § 27 skreślono końcowe zdania ust. 1 oraz cały ust. 2 w dawnem brzmieniu i zmieniono numerację następnych ustępów,

20. w § 36 ust. 2 lit. cc) dodano w nawiasie: „§ 33 ust. 1 i 2",

21. § 37 ust 1 został przeredagowany i uzupełniony przez dodanie ostatniego zdania od słów: „Zawiadomienia powyższe"... do końca. W zdaniu tem ustalone zostały wzory wyciągów z aktów stanu cywilnego (wzory Nr. Nr. 15, 16 i 17),

22. w § 37 dodano nowy ustęp 2,

23. w § 39 ust. 2 dodano ostatnie zdanie od słów: „tudzież o wszelkich"... do końca,

24. w § 46 dodano nowe ust. 2, 3, 4 i 5,

25. § 47 w dawnem brzmieniu uchylono, wstawiając wzamian nowy tekst tegoż paragrafu, który jest powtórzeniem § 2 uchylonego jednocześnie rozp. M. S. Wewn. z dnia 12 maja 1931 r. o ewidencji r. ludn. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

26. § 49 ust. 2 został uzupełniony przez dodanie końcowego zdania od słów: „podoficerowie i szeregowcy"... do końca,

27. § 25 w dawnem brzmieniu uchylono, natomiast wprowadzono nowy tekst,

28. § 53 w dawnem brzmieniu uchylono, natomiast wprowadzono nowy tekst,

29. § 57 otrzymał nowe brzmienie,

30. wprowadzone nowe wzory, a mianowicie wzory Nr. Nr. 15, 16, 17 i 18, a nadto uzupełniono wzór Nr. 5 przez dodanie rubryki: „imiona rodziców".

B.

(Przedruk z Samorządu z dnia 8. 7. 1934 r., nr. 27.).

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1934 r.

L. D. V. 7376/1/34.

w sprawie wyjaśnienia wątpliwości nasuwających się przy interpretacji rozporządzenia Min. Skarbu z 25/XI. 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

(Dokończenie z nr. 30).

c) podatek majątkowy wchodzi w grę tylko przy kapitałach i wyłączony będzie z ulg w całości wówczas, o ile kapitał stanowił jedyny majątek płatnika podlegający opodatkowaniu tym podatkiem. Jeżeli natomiast płatnik oprócz kapitału posiadał inny majątek opodatkowany, to z ulg wyłączona będzie tylko ta część podatku majątkowego, która przypada na kapitał.

II.

W końcu poleca się Urzędom Skarbowym przystąpić bezzwłocznie do załatwienia sprawy ulg z § 4, które mają być udzielone z urzędu i w tym celu wszcząć przewidziane w § 6 postępowanie dla ustalenia wartości majątku nieruchomego płatników. W celu ujednostajnienia trybu tego postępowania w granicach możliwości na całym obszarze Państwa, Ministerstwo Skarbu podaje ogólne wskazówki, w jaki sposób należy postępowanie to przeprowadzić.

Postępowanie z § 6 winno być przeprowadzone w zasadzie w stosunku do każdego płatnika, który posiada majątek nieruchomy; skoro bowiem płatnik posiada majątek nieruchomy, istnieje domniemanie, że zaległości jego znajdą wymagane w § 5 zabezpieczenie. Od postępowania tego może urząd skarbowy odstąpić, jeżeli posiada dokładne dane, że majątek ten jest tak obdłużony, że zaległości podatkowe płatnika łącznie z poprzedzającemi je wpisami nie znajdą zabezpieczenia w jego wartości szacunkowej.

Wszczynając postępowanie z § 6, urząd skarbowy podzieli sobie pracę w ten sposób, że najpierw przeprowadzi je w stosunku do płatników, którzy, zgodnie z postanowieniami § 6 pkt. 3 rozporządzenia przedstawili operaty szacunkowe instytucyj kredytu długoterminowego następnie zaś w stosunku do wszystkich innych płatników. W jaki sposób należy posługiwać się temi operatami, o ile chodzi o wartość majątku, poucza dokładnie § 6 pkt. 3, wobec czego postanowień tych nie przytacza się. Zwraca się jednakowoż uwagę na to, że operaty te winny być poddane pewnej krytyce, o ile chodzi o obszar (wielkość) majątku, mogą bowiem zajść wypadki, że po dokonaniu szacunku przez instytucję kredytu długoterminowego, majątek został uszczuplony i temsamem wartość jego się zmniejszyła. W tych zatem przypadkach wartość majątku ustaloną w operacie, należy stosunkowo zmniejszyć, o ileby zaś w ten sposób nie można było wyprowadzić wartość majątku, należy operat odrzucić i przeprowadzić postępowanie po myśli § 6 pkt. 4 rozporządzenia.

Następnie urząd skarbowy przystąpi do ustalenia wartości majątku dla płatników, którzy nie mają operatów szacunkowych lub nie przedstawią ich urzędowi skarbowemu. W tych przypadkach należy przedewszystkiem ustalić, jaki majątek płatnik posiada. Dane co do tego znajdzie urząd skarbowy co do każdego płatnika w aktach wymiarowych poszczególnych podatków, a zatem w aktach podatku gruntowego, dochodowego, przemysłowego i od nieruchomości. Gdyby dane te nie wystarczyły, zażąda

urząd skarbowy potrzebnych wyjaśnień od płatnika. Po zebraniu tych danych przystępuje urząd skarbowy do obliczenia wartości majątku płatnika. Obliczenie to winno odbywać się w sposób analogiczny jak przy obliczaniu wartości majątku na skutek indywidualnych podań płatników o ustąpienie przez Skarb prawa pierwszeństwa dla mającej się zaciągnąć pożyczki, o wyłączenie części majątku z pod zabezpieczeń na rzecz Skarbu i t. p. Pod tym zaś względem mają już urzędy skarbowe oddawna wyrobioną praktykę, gdyż podań takich w latach 1927 — 1931 wpływało bardzo wiele. Urząd Skarbowy, mając już w ręku elementy majątku płatnika, oblicza wartość tego majątku przy zastosowaniu przeciętnych cen jednostkowych z ostatniego roku kalendarzowego. Ceny te zaś będą urzędowi skarbowemu po największej części niewątpliwie znane na podstawie tranzakcyj dokonywanych w okręgu urzędu w ciągu ostatniego roku. Zwłaszcza, o ile chodzi o ceny gruntów rolnych, to niewątpliwie, pomimo kryzysu, tranzakcje gruntami rolnemi odbywały się i przeciętną cenę jednostkową za 1 ha gruntu urząd skarbowy łatwo ustali. Pomocne mogą tu być również akta wymiarowe opłat stemplowych.

Wartość budynków gospodarczych i mieszkalnych, związanych z gospodarstwem rolnem, należy z reguły ustalać w pewnym stosunku procentowym do wartości gruntów. Stosunek ten winien się obracać w granicach od 7 proc. — 15 proc., w zależności od wielkości majątku. Im większy pod względem obszaru majątek, tem mniejszy procent przypada na wartość budynków i odwrotnie, im mniejszy majątek, tem większy stosunek procentowy. Podany wyżej stosunek procentowy nie stanowi jednak absolutnych granic, urzędy skarbowe mogą w przypadkach uzasadnionych lokalnemi warunkami lub faktycznym stanem rzeczy schodzić poniżej tych granic, lub też przyjąć procent wyższy. O tem, jaki procent należy przyjąć w każdym indywidualnym przypadku trudno rzec w okólniku, w tym względzie muszą urzędy skarbowe decydować same na podstawie znajomości miejscowych warunków, ewentualnie na podstawie opinji znawców, znających dobrze miejscowe warunki, np. na podstawie opinji dwóch członków Komisji Szacunkowej podatku dochodowego.

Przy ustalaniu wartości nieruchomości miejskich należy również w ramach możliwości posiłkować się tranzakcjami dokonywanemi w ciągu ostatniego roku kalendarzowego, znajomością miejscowych warunków, szacunkami dokonywanemi przez zakłady ubezpieczeniowe (polisy ubezpieczeniowe winni płatnicy na żądanie okazać urzędowi), dochodowością tych nieruchomości, ewentualnie opinją znawców, których należy powoływać z grona obywateli obznajomionych z miejscowemi stosunkami.

Wartość majątku przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych należy, jeżeli rodzaj majątku na to zezwala, ustalać w sposób wyżej podany, w przeciwnym razie należy, zwłaszcza przy objektach większych, powoływać na koszt płatnika biegłych.

Zamieszczone wyżej wskazówki dotyczą ustalenia wartości aktywów majątku płatnika.

O ile chodzi o ustalenie obciążeń hipotecznych istniejących na danym objekcie, to władze skarbowe mogą zażądać od płatników dostarczenia wyciągów hipotecznych z działu (karty) obciążeń lub też przez swych urzędników sporządzić skrócone wyciągi, w których uwzględnione byłyby jedynie sumy obciążające dany objekt tudzież nazwiska wierzycieli. Wskazanem jest, aby władze skarbowe, położone w siedzibie wydziałów hipotecznych same sporządziły dla swych płatników wyciągi.

Po ustaleniu zatem, w sposób wyżej wskazany, wartości majątku płatnika tudzież po otrzymaniu wykazu obciążeń hipotecznych stwierdzenie, czy zaległości podatkowe płatnika znajdują zabezpieczenie wymagane w § 5, polegać będzie już tylko na obliczeniu ogólnej sumy obciążeń i porównaniu z wartością majątku.

Wszelkie wezwania, kierowane do płatników na podstawie § 6 rozporządzenia, winny być zaopatrzone klauzulą, że nieudzielenie w terminie zakreślonych żądanych wyjaśnień, dokumentów, wykazów, danych, wyciągów i t. p. spowoduje oszacowanie majątku wyłącznie na podstawie własnych danych, posiadanych przez władzę skarbową, i może pociągnąć za sobą utratę prawa do ulg z § 4 i przyznanie jedynie ulg z § 8.

Przy załatwianiu sprawy ulg dla właścicieli małych gospodarstw rolnych, posiadających urządzone księgi hipoteczne, należy w wysyłanych do tych właścicieli wezwaniach o ustanowienie prawa zastawu dla sumy zaległości podatkowych zaznaczyć, że ze względu na koszta zabezpieczenia tudzież niskie stosunkowo zaległości korzystniejszem będzie dla nich wykorzystać zamiast ulg z § 4 ulgi z § 8. W wezwaniach tych należy zarazem pouczać płatników, że w razie wyboru ulg z § 8 winni oni zawiadomić o tem urząd skarbowy pisemnie, albo też złożyć w urzędzie odpowiednie oświadczenie do protokułu.

Końcowym etapem omówionego wyżej postępowania z § 6 będzie pisemne zawiadomienie płatników o tem, czy przysługują im ulgi z § 4 czy też z § 8. Zauważa się, że płatnikom, których zaległości podatkowe nie znalazły zabezpieczenia w wartości szacunkowej ich majątku, ulgi z § 8 przysługują z urzędu, płatnicy ci zatem nie mają obowiązku wnoszenia żadnych podań. W zawiadomieniach należy podać podstawę prawną ulg, wymienić zaległości podatkowe tudzież w ilu i jak wysokich ratach zaległości te mają być spłacone, w jakich terminach i z jakiemi odsetkami. W zawiadomieniach do płatników, którzy nie mając warunków do uzyskania ulg z § 4, otrzymują dla wszystkich lub tylko niektórych zaległości podatkowych, ulgi z § 8, należy oprócz wymienionych w poprzedniem zdaniu danych zamieścić wyjaśnienie, że płatnik dlatego otrzymuje ulgi z § 8, ponieważ zaległości jego, łącznie z poprzedzającemi je wpisami nie znajdują zabezpieczenia w pełnej wartości szacunkowej jego majątku nieruchomego.

Podsekretarz Stanu:

(—) W. Staniszewski.

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. z dn. 20. 6. 1934 r., nr. 17.).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 23108